

PARAULA DE VIDA

Agost 2026

«La meva ànima magnifica el Senyor» (Lc, 1,46).

En el primer capítol del seu Evangeli, Lluc ens ofereix l'única pàgina del Nou Testament en què les protagonistes són dues dones, Maria i Elisabet.

Elisabet vivia en un poble a prop de Jerusalem, a uns 150 km de Natzaret. Tot just després d'haver rebut l'anunci de l'àngel que es convertiria en la mare de Jesús (Lluc 1,26-38), Maria emprèn aquest llarg viatge. No coneixem els detalls del recorregut; només sabem que se n'anà de pressa cap a la muntanya. Però, per què hi va?

Maria hi va per compartir aquesta alegria amb qui, com ella, havia rebut de Déu la gràcia d'esperar un fill, i també per estar al seu costat i ajudar-la durant els darrers mesos del seu embaràs. És la història de dues dones, de dues maternitats humanament impossibles. Qui millor que ella podia entendre Elisabet i compartir-hi aquesta experiència? D'aquesta trobada, en sorgeix el cant del Magníficat.

«La meva ànima magnifica el Senyor».

«Les seves paraules són l'expressió d'un gran amor i d'una profunda alegria, la qual cosa explica perquè la seva ànima i la seva vida s'enlairen en l'Esperit. Maria no diu “magnifico Déu”, sinó “la meva ànima magnifica”; com si volgués dir que tota la seva vida i els seus sentits estan, per dir-ho d'alguna manera, sostinguts per l'amor de Déu»¹, escriu Martí Luter en el seu comentari al Magníficat.

El verb *magnificar*, “fer gran”, revela un sentiment d'alegria que neix del descobriment que Déu és més gran del que podíem haver imaginat. Aquesta alegria desvetlla una profunda humilitat i un sentit viu d'agraïment i reconeixença.

Com assenyala Ermes Ronchi, «el Magníficat és l'Evangeli de Maria, la seva bona nova, que arriba a totes les generacions». Fins a deu vegades la noia de Natzaret repeteix: «És Ell qui ha fet...»², com una mena de nou decàleg, d'uns nous deu manaments que capgiren la lògica del món.

Resulta espontani demanar-nos si hem mantingut el sentit de sorpresa i meravella en la nostra vida quotidiana i en la nostra pregària, tenint present el que Déu ha fet i continua fent. Sense l'obertura a la novetat i les seves sorpreses, sense meravella, la fe esdevé una pregària feixuga que gradualment s'esvaeix i esdevé un hàbit social³.

«La meva ànima magnifica el Senyor».

¹ MARTÍN LUTERO, *Comentario al Magníficat*. <https://1library.co/document/zlvi282y-comentario-al-magnificat-por-martin-lutero.html>.

² Cf. E. RONCHI, «Magníficat, una finestra aperta sul futuro», *Avvenire* 12 de agosto de 2021.

³ Cf. FRANCESC, *Angelus*, 4 de juliol de 2021.

L'himne de Maria no és simplement una pregària de lloança intimista, sinó una lloança profètica, caracteritzada pel recurs constant a passatges de l'Escriptura⁴, que indica la direcció de la història segons el cor de Déu. Lloar-lo significa posar-se al costat dels petits, creure que el món pot canviar i ho ha de fer.

Les paraules d'aquest himne ens conviden a comprendre la intervenció salvadora de Déu en la nostra història personal i comunitària: des de la pròpia experiència personal fins a la universal, des del moment present fins al cel nou i la terra nova que la revolució social de l'Evangelí inaugura».

«La meva ànima magnifica el Senyor».

Aquestes paraules ens conviden també a nosaltres a fer de la nostra vida una lloança viva, a reconèixer cada dia les "coses grans", a unir la nostra veu a la de Maria per proclamar que Déu és fidel, que la seva misericòrdia s'estén de generació en generació i que el seu Regne de justícia i amor ja comença a fer-se present entre nosaltres.

Chiara Lubich havia copsat aquesta dimensió revolucionària del càntic de Maria quan escrivia als joves: «Llegiu el Magníficat i trobareu la primera i més poderosa pàgina de la doctrina social cristiana. Qui, i quan, la portarà a terme plenament?»⁵.

La pregunta resta oberta i ens interpel·la. L'acció de Déu no hauria de restar reduïda a la intimitat del cor, sinó que s'ha de manifestar en les relacions, en la vida comunitària, en el teixit viu de les generacions futures.

Patrizia Mazzola i l'equip de la Paraula de Vida

⁴ Cf. G. ROSSÉ, *Il Vangelo di Luca*, Città Nuova, 1992, p. 69.

⁵ C. LUBICH, *Signo de contradicción*, Ciudad Nueva, Madrid 1971, n. 203, p. 64.